

[Kai Moltke.]

Kreta nu engang er en NATO-base anlagt ved NATO-midler og særlig har været en specialitet for indøvelse af tyske raketter.

Ja, og så har vi Spanien og Portugal. Jeg skal gå stille hen over det, det forekommer mig blot, at selskabet, i hvilket man forsvaret demokratiet i øjeblikket, er lidet overbevisende. Skal vi se tilbage til spildte muligheder — og det efterlyste hr. Per Hækkerup også — fra vestlig side, kan jeg ikke lade være at minde om, at der var en tid, der var visse øjeblikke, hvor der blev stillet talrige Rapackiplaner, hvor der fra Norden blev stillet Undén- og Kekkronenplaner, hvor Rapackiplanen var på grænsen til at udvikle sig til et forslag ikke alene om atomfri zoner ned gennem Mellemeuropa, men også om militært udtyndede zoner. Havde man ikke på dette tidspunkt afvist disse planer, så havde der eksisteret en anden beskyttende folkeret for de pågældende mellemeuropæiske områder. Der var en overgang, da Kennedy i et stort interview i New York Times ikke var fremmed for denne tanke, og der har jo været andre amerikanske fortalere for denne tanke. Man kan gå helt tilbage til Harold Stassen og finde disse ideer, som kunne have skabt en vis afspænding, bragt parterne lidt fra hinanden, så der blev mere, lad os sige albuenum for de små nationer i Mellemeuropa. Jeg tror ikke, man kan fritage NATO for det ansvar, man havde, da man i sin tid glat afviste planer af denne art.

Når vi så når frem til, hvad der kan gøres — nu skal vi jo rimeligvis være her til temmelig langt ud på aftenen — så skal jeg konkretisere mulighederne for en sikkerhedskonference og en sikkerhedspagt i meget korte træk og meget korte vendinger. En sikkerhedspagt kan kun tilvejebringes ved, at man holder sig til magtbalancens faktiske status quo i Europa, og faren for større sammenstød har man i det øjeblik, da bruddene på magtbalancen indtræffer.

Se, når forholdene ligger sådan, vil jeg anse det for en af de største tjenester, den danske udenrigsminister, eller hvem der tager til NATOs ministermøde, kan gøre os, at sige for det første, at vor sympati for Czekoslovakiet tilsiger os, at den tyske forbundsregering afgiver en klar og utvetydig

erklæring om, at Münchenaftalen med kravet på Sudeterlandsområdet én gang for alle formelt og juridisk sættes ud af kraft, hvad enhver vesttysk regering hidtil har nægtet. For det andet, at Oder-Neisse grænsen må anerkendes.

Jeg skal i øvrigt ikke gå videre på dette felt, men kun komme med en compliment til den radikale ordfører: det lykkedes jo faktisk at få samlet, jeg tror næsten et folketingsflertal her i salen for de retningslinjer, man skal gå til NATO-mødet med. Ja, jeg hørte selv, at hr. Per Hækkerup var heroppe og sagde, at vi skulle have et handelskammer i Østberlin, at vi skulle have lettet visumordningen og samkvemmet, og at man skulle næsten anerkende eksistensen af to tyske stater. Under sådanne forhold føler jeg ikke trang til at komme og foreslå nogen ny forvirrende dagsorden. Jeg må jo ellers sige, at den radikale ordførers indlæg her i dag var så vidtgående, at når man læser hr. Gert Petersens tale om visse forholdsregler, så var det jo, ligesom man veg for stormen fra det radikale venstre. Det er næsten sådan, at hr. Stinus i dag har prøvet på at placere sig som den samlende generalnævner for en realistisk venstrefløj her i dette ting, og derfor skal jeg afholde mig fra at foreslå nogen dagsorden. Gennemføres de principper, tilsiger jeg sammen med hr. Per Hækkerup, tilsiger jeg sammen med, tænker jeg, VS og SF fuld støtte til disse retningslinjer for normalisering af forholdene, som kan betinge en fremtidig sikkerhedsordning i Europa.

Lad mig så lige tilføje, at jeg har den største sympati for hr. Poul Dams særlige u-landsresolution, som blot skulle have været stillet på et særligt møde. Den eneste forbedring, jeg kunne tænke mig, var, at man — når ministeren nævnte, at der blev brugt 175 milliarder dollars til at forberede krige — overførte den gamle idé fra FN's generalforsamling på det og pålagde disse militæruddgifter en 10 pct.s moms, af hvilken provenuet gik til u-landene.

Anders Andersen: Det er den interesse, som hr. Ivar Nørgaard nærede for min persons tilstedeværelse her i dag, der kalder mig op; jeg har også forstået, at selv om jeg ikke var til stede under åbningsdebatten,